

МУЗИЧНЕ ВИКОНАВСТВО ЯК ПРОЦЕС ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІОНАЛІЗМУ ВЧИТЕЛЯ МУЗИКИ

Перед музикантами-виконавцями стоїть почесна і благородна задача музичного освічення народу, виховання його художнього смаку. І в цьому відношенні величезне значення має залучення слухача до художніх багатств музики минулих століть, які приваблюють своєю людяністю й глибиною виразністю, життєрадісністю й ліризмом.

Ці та інші якості музики ХУІ-ХІХ віків набувають особливого значення у наш час психологічних й емоційних навантажень, з його злиднюватим чисельними музичними нововведеннями, різко загостреним гармонічним язиком, атональними структурами.

Твори попередніх століть у виконанні видатних артистів /А.Рубінштейна, П.Казальса, Д.Ойстраха, С.Ріхтера та ін./ не тільки зберігають свої особливості й достоїнства, але їх зміст творчо збагачується почуттями й думками сучасної людини.

З точки зору прогресивної музичної естетики сучасний артист-виконавець може глибше, значно технічніше розкрити зміст музики ХУІІІ ст., ніж музикант того часу. І це пояснюється не тільки більш досконалим інструментарієм чи технічною майстерністю сучасного виконавця, а й новими естетичними вимогами, збагаченим художнім досвідом і музикантів, і слухачів.

Виконавство як особливий вид художньої діяльності існує не у всіх видах мистецтва. Живопис, наприклад, його не знає, там воно нерідко від творчості у первинному значенні слова і створити картину - це значить і "виконати" її.

Колись і в музиці ці поняття зливалися в одному творчому акті: в старовину музикант співав чи грав на інструменті те, що він сам створив. Але якщо твір художника або скульптора втілюється у матеріалі, який зберігає його на віки, то в музиці все інакше. Тут звук живе тільки доки він злучить. Щоб почути його знову, треба примусити твір звучати. Вміння робити це і є те, що називають музичним виконавством або музично-виконавським мистецтвом.

Виконавець не може існувати ізольовано в своєму світі музичних уявлень. В рішенні виконавських завдань йому допомагає не тільки власна праця, але й досвід та майстерність його соратників по мистецтву.

Виконавські традиції – це концентрація об'єктивних рис виконавства шляхом різних інтерпретацій, закріплених в суспільній свідомості.

Новаторство – це істотні зміни в характері музичного виконавства, пов'язані з застосуванням нових виразних засобів, що спрямовані на ідейний зміст художніх образів музики.

Активізація сприйняття і формування естетичних смаків аудиторії найбільш доцільне таке виконавство, в якому стійкі стильові ознаки композиторського твору поєднуються з рисами творчої індивідуальності виконавця. Яку б музику ми не виконували, ми завжди прагнемо розкрити духовну суть твору, а не демонструємо свою майстерність. Це завжди треба пам'ятати майбутньому вчителю музики – провіднику прекрасного в душі наших дітей.

О.М.Холод /Криворізький пединститут/

ПРОБЛЕМА ПСИХОЛІНГВІСТИЧНОЇ ПІДГОТОВКИ У ВУЗІ ЯК ШЛЯХ ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІОНАЛІЗМУ МАЙБУТНІХ ПЕДАГОГІВ

1. У педагогічних вузах України недостатня увага звертається на питання мовного етикету студентів. Формування мовного етикету майбутнього педагога повинно починатися з першого курсу навчання у вузі. Причому це необхідно робити у рамках підготовки по кожній вузькій спеціальності майбутнього педагога.

2. Один із шляхів формування професіоналізму майбутнього педагога – введення у навчальний процес занять з мовного етикету.

3. Заняття з мовного етикету повинно бути розроблене та сплановане спеціалістами-філологами з урахуванням останніх даних психолінгвістичної дисципліни.

4. Завданням занять з мовного етикету повинно стати оволодіння студентами психолінгвістичними формами роботи із своїми колегами, з учнями та їх батьками.

5. Психолінгвістичні форми роботи включають широкий спектр теоретичних знань та практичних педагогічних прийомів, які дозволяють при розумному втіленні їх в педагогічній практиці говорити про достатній рівень мовного етикету.

6. До психолінгвістичних форм роботи з учнями, їх батьками, з колегами треба віднести: